

Mademoiselle
Eiffel

ÉS A SZERELEM TORNYA

SOPHIE VILLARD

*Mademoiselle
Eiffel*

ÉS A SZERELEM TORNYA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Villard: *Mademoiselle Eiffel und der Turm der Liebe*
First published in 2023 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Fordította
Győri Hanna

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv és grafika
Bürosüd
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-494-6

Minden jog fenntartva

© Sophie Villard 2023
© Penguin Verlag 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Győri Hanna 2025
Borítóképek © Lee Avison / Arcangel Images
Magdalena Russocka / Trevillion Images

*Ez a történelmi regény az Eiffel-torony létrejöttének
történetét dolgozza fel. Számos valós eseményt
és szereplőt azonban megváltoztattunk és kiegészítettünk,
így a tények és a fikció elválaszthatatlan művészi
egységet alkotnak.*

*Mindenkinek, akinek nagyratörő
álmai vannak.*

„Nincs erősebb, mint az ötlet,
amelynek eljött az ideje.”

VICTOR HUGO

PROLÓGUS

Párizs, 1889. május 6.
A világkiállítás nyitónapja

Ezernyi cseresznyevirág illata töltötte meg a levegőt, a nyitott kocsiban a kora nyári napsütés melengette Claire arcát, miközben lázas izgalommal a rég várt ünnepségre utazott a bouelvard-on. A befont söreányű, nemes paripák patkói fáradhatatlanul csattogtak a cél felé, az egész város oda vágyott. Minél közelebb értek, annál díszesebbé váltak az utcák: a lámpaoszlopokról trikolór lengett a szelíd szellőben, és a magasban kék-fehéropiros zászlófüzerek feszültek az utcák felett. A távolból egy zenekar vidám hangjai szűródték Claire felé.

Úgy volt, hogy ez lesz élete legszebb napja, de úgy tűnik, ehelyett az egyik legrosszabb lesz! Sikítani tudott volna a feszültségtől, a kezét tördelte, míg el nem fehéredett a csuklója. A kocsi mindeközben kávézókat teraszán sürgölődő pincérek és falatozó vendégek előtt

gördült el. A járdát ellepték a sétabotos andalgók, a hatalmas kalapot viselő hölgyek. Az utca sarkán egy klosár kuporgott, remélte, hogy aznap gazdag alamizsnát kap.

Egy áruház ablaka előtt elsuhanva Claire kurta pillantást vetett kocsija tükörképére: elöl, a bakon a jó öreg, cilinderes Jacques, mögötte a kisfiú a plüssállatát szorongatja a kupéban, mellette egy vékony, egyenes hátú, húszas éveiben járó nő ül. Elegáns kalapja alól kikunkorodik kontyba tűzött, vörösesszőke haja.

Milyen magabiztosnak és bizakodónak látszik ez a fiatal hölgy! Mintha semmi nyomot nem hagytak volna rajta az elmúlt napok és hetek fáradalmi és keserves kínjai. *Jó, hogy a látogat néha csal* – gondolta Claire. Nagyon jó. Mert most biztosan nem mutathatja ki a feszültségét és félelmét. Most nem!

Összeszedte magát, és kissé megemelte az állát. Huszonhat hónapja tették le a torony alapkövét. Huszonhat hónap alatt ez az acélkolosszus megizzasztotta, elbűvölte, megnevettette. És sírt is miatta. Igen, igen, sírt. Claire hunyorgott, és igyekezett nem Francescára gondolni; az itt és mostban maradni, ennél a háromszáz-tizenkét méter magas óriásnál, a világ legmagasabb tornyánál. Végre büszkén magasodik a város szívében, a Mars-mezőn, és túlszárnyalja a világ összes épületét! A világkiállítás kapujaként fogadja és nyűgözi le a francia és a világ minden tájáról érkező látogatókat.

Tényleg örületes, gondolta Claire, hogy ez a pontosan tizennyolcezer-harmincvenc fém alkatrész, amit az apja és a cég mérnökei és építészei terveztek és készítettek el, végül valóban százmilliméter pontosan összeillett, és kiadta Párizs új attrakcióját, mint egy túlméretezett kirakós. Szinte csodának tűnt. Főleg, ha arra gondolt, eleinte mennyi ellenállással kellett megküzdeniük...

– Ma felmehetek a legtetejére, Mama? – szakította félbe gondolatait Robert éles gyerekhangja. Claire mosolyogva a fiához fordult, aki ünneplőben, finom lakkcipőben, lábát lógázva ült mellette. Még egy apró frakkot és kis cilindert is készítettek neki!

Claire megpuszilta.

– Persze hogy felmehetsz a legtetejére, kincsem! Még Fibu is – felelte, és megcsiklandozta a plüssbárány duci, gyapjas hasát. Robert arca felragyogott, elkapta az anyja kezét, és megcsókolta, mielőtt újra kinézett a kocsiból, hogy hangosan számolja a cseresznyefákat, miközben dús lombjaik alatt elsuhantak. Épp egy újságosbódé előtt jártak. A kirakatban a szalagcímek mind ugyanazt harsogták: „Ma nyílik a világkiállítás, készen áll az Eiffel-torony.”

Robert természetesen felmehet a torony tetejére – gondolta Claire. Persze csak ha működik végre az utolsó lift is! Gustave és Adi már kora hajnalban elindultak, hogy a liftgyártó cég mérnökeivel személyesen fel-

ügyeljük az utolsó simításokat, és elindítsák az utolsó tesztjáratot. Összeszorult a gyomra, mint annyiszor a napokban. Arra fogta, hogy aznap az egész világ Párizsra függeszti a tekintetét, az „Exposition Universelle Internationale”-ra, de természetesen legfőképp a toronyra. Az örült Eiffel-tornyukra! Mennyi erejébe és idegeskedésébe került a családjának, míg végre minden szegecs, minden acélrúd, minden keresztmerezítő a helyére került! És minden gramm rozsdálló festék. Csak előző nap vonult le a festőbrigád az utolsó vödör miniumvörössel, persze előtte leejtettek egyet háromszáz méter magasból. Szerencsére senkit nem talált el. Csak egyetlen járókelő öltönyét és cipőjét tette tönkre, ahogy szétfröccsent. Claire már ki is egyenlítette a tisztítás költségeit, és küldött a jóembernek és feleségének egy ajándékkosarat, ami remélhetőleg segített enyhíteni a nagy ijedséget.

Hátradőlt, mélyet lélegzett, és egy pillanatra lehunyta a szemét, míg a lovak fáradhatatlanul trappoltak előre, és Robert a harminchetedik fát számlálta meg. Próbálta elnyomni rossz érzéseit, ellazulni, és örülni az ünnepnek. Főleg az esti tűzijátéknak és fényparádénak. Élete legnagyobb, legfontosabb ünnepe lesz – természetesen Adival kötött esküvője után. Erre megint elfogta a pánik, a mellkasát szorító félelemtől elakadt a lélegzete. Mély levegőt vett. Meg kell győz-

nie Adit. Le kell beszélnie az átkozott tervéről. Sikere-
rűlnie kell!

Kihúzta magát, és megint tördelni kezdte a kezét. *Hagyd abba, nevetséges ez az idegesség!* – szólt magára. Egyszerűen beszélni fog vele. Még ma. A toronyban. A puccos díszvendégek, politikusok, színészek, tudósok és feltalálók között. Nem számít, hogy Thomas Edison és a fonográf várja, meg Buffalo Bill és Annie Oakley, vagy épp Gottlieb Daimler és az a furcsa, ló nélküli kocsija – beviszi a férjét a torony tetején lévő, privát kis Eiffel-szalomba, és beszél vele.

Akkor már csak reménykednie kell, hogy Adi az egyetlen helyes döntést fogja meghozni, és feladja pusztító tervét.

Noha már tavasziasan langyos idő volt, Claire fázott az ünnepi ruhában. Átkarolta Robert-t, aki feltérdelt az ülésen, és kilógatta a kocsi kereke fölé Fibut. *Elvégre az apádnak itt a helye, velünk* – gondolta az anyja. A családnak épp eleget kellett elviselnie az elmúlt huszonhat hónapban. Ideje, hogy nyugalmasabb vizekre evezzenek. Ideje arra figyelni, ami igazán számít. És az nem a méterben mért magasság, a lépcsők száma, a fém-ötvözet vagy épp a tervrajz.

Hirtelen a szeme elé termett a plüssbárány, és Robert az ölébe csusszant.

– Mama, Fibu nagyon sokat akar enni abból a sós krumplirudacskából a torony éttermében! – mondta, és hevesen bólogatott.

Az anyja elgondolkodott, majd elmosolyodott, és megbökte a gyerek orrát.

– Abból a divatos belga sült krumpliból? Fibunak tökéletesen igaza van. Egyetek belőle!

Robert elégedetten lemászott az öléből, és visszafordult a boulevard felé. Nagyot nyújtózva letört egy cseresznyefavirágot az egyik mélyen lecsüngő faágról, és az anyjának adta.

Claire megszagolta, és a ruhája hajtókájába tűzte. Megőrzi ezt a rózsaszín virágot, és majd lepréseli, háttározta el. A cseresznyevirág mindig erre a nevezetes napra emlékezteti majd. A világkiállítás megnyitójának napjára, és a toronyéra. Ez a nap valaminek a vége, de új kezdet is. Végre elengedheti a tornyot – és a kis családját... remélhetőleg meg tudja menteni.

Habár egész úton sikerült uralkodnia magán, most mégis könnyek csorogtak az arcán. Gyorsan letörölte őket.

– Mami csak nagyon örül a virágodnak, drágám – mondta Robert-nek, aki csodálkozva nézte, de a válasz szerencsére megnyugtatta. Fibuval a kezében előremászott Jacques-hoz.

– Mindjárt odaérünk? – kérdezte csengő gyerekhangján, tele bizalommal, reménnyel, hittel. Bízott a világban és a családjában.

Claire nagyot nyelt. Igen, mindjárt odaérnek. Egyre több ember özönlött az utcákon a Mars-mező felé. Mindenki nevetett, tréfákozott, életteli népünnepélyhangulat uralkodott.

Mindjárt odaérnek. Az Eiffel-toronyhoz.

Ahol döntenie kell.

ELSŐ RÉSZ

Részlet a *Le Temps* napilapból, 1886. június 13.

**A pályázat nyertese:
a 300 méter magas vastorony!**

Megszületett a döntés a három év múlva megrendezésre kerülő párizsi világkiállítás fő attrakcióját illetően. A város, a kormány és a gazdasági élet képviselőiből álló bizottság az Eiffel-cég tervét választotta. A nyertes terv, a több mint háromszáz méter magas, favázszerű acéltorony szellemi atyja Koechlin és Nougier, az elfoglalt vállalkozó, Gustave Eiffel cégének két mérnöke. Eiffel korábban főképp hídszerkezeteiről vált ismertté Európában. A feltűnést keltő torony a világ legmagasabb építménye lesz.

A bizottság azzal indokolja merész választását, hogy az építmény, kőből készült versenytársaihoz képest, könnyed látványt nyújt, átlátható, és átereszti a szelet.

A terv kritikussai, köztük a város számos híres írója, művésze és fontos embere azt kifogásol-

ják, hogy a tervezett torony nem szép, az eddig csak ipari építményekhez használt anyag rideg, és miután tegnap ismertté vált az eredmény, tüntetésekre szólították fel a párizsiakat. Egy ekkora acélmonstrumot mindenhol látni lehet majd, és alapvetően zavarja meg a városképet. Semmiképp nem szabad eltűnni, védekezni kell ellene – beszélük köreikben.

A világkiállítást 1889. május 6-án nyitják meg a Mars-mezőn, a francia forradalom 100. évfordulójának alkalmából.

1. FEJEZET

Vevey, Genfi-tó, Svájc

Az Eiffel család nyaralója, 1886. augusztus 12.

– Ne, várj, várj! Csukd be a szemed! – hallotta Claire húga, Valentine izgatott hangját. A lány szorosan fogta a karját, és lassan lépkedve vezette a szalon felé. A susmorgás és a léptek surranása a parketten elárulta, hogy a családja épp feláll. Claire mosolygott, és szófogadóan lehunyta a szemét. Tapogatózva indult el. Előre örült a hamarosan elé táruló látványnak. Milyen nagyszerű volt minden évben a névnap ünnepsége, Assisi Klára napján, amire az egész család összegyűlt itt, a villájukban, a Genfi-tónál! Amikor Gustave néhány éve bevezette ezt a hagyományt, hogy kimutassa hatalmas háláját legidősebb lányának, Claire tiltakozott, mert kellemetlennek találta a kiemelt figyelmet. De most már élvezte a szertartást, hiszen rendszeresen összehozta a családot.

Mint mindig, most is érezte, hogy forróság önti el az arcát, és elpirul, ahogy mindenki körbeállja.

– Megint Paradicsom kisasszony lettél – súgta Valentine kedvesen a fülébe. De tudta, hogy a kis szertartás végeztével szerencsére senki nem fog rá figyelni, mert ünnepelnek, esznek, kacagnak, megnézik a gyerekek kedves rajzait, meghallgatják a zenedarabjaikat, és aztán este táncolnak.

Claire minden évben meghatódott, hogy mennyi gonddal, tervezéssel, ötlettel készül Gustave és az egész család erre az ünnepnapra. Főképp Valentine, akinek a temperamentuma és külseje leginkább hasonlított rá a négy testvére közül, és aki mindig a kezdeményezője és szervezője volt ennek a napnak.

– Meglepetés! – harsant fel ekkor több mint húsz torokból. Claire kinyitotta a szemét. Előtte sorakozott az apja, a férje, Adi, karjában a kisbabájukkal, Robert-rel, a testvérei, az unokatestvérei, a nagynénjei és nagybátyjai, akik most is rázendítettek egy előre betanult dalra. Ezúttal Claire kedvenc sanzonjára, Debussy *Beau Soir*-jára. Claire átkarolta a mellette álló Valentine-t, és hallgatta a romantikus szövegű dalt, míg el nem csendesedett a család, és mindenki tapsolt.

Gustave megköszörülte a torkát, végigsimította hullámos, ősz haját, előrelépett, és Claire mindkét kezét megfogta.

– Drága Claire-em, hát megint eltelt egy év, és mi-
csoda év! Szeretett lányom maga is anyává vált! – Köny-
nyek szöktek halványkék szemébe, ahogy Claire-ről
Adira és Robert-re nézett, aki békésen aludt apja karjá-
ban. – Az én Claire-em saját családot alapított egy cso-
dálatos férfival, akit a szívünkbe zártunk. – Adi felé bic-
centett. A férfi visszamosolygott rá. – A kis Robert-rel
új fejezet kezdődik a családunk történetében. És el kell
mondanom, a szívem repes, amikor együtt látlak tite-
ket. – Megcsókolta Claire feje búbját. – Még ha kicsit
szomorú is vagyok. Mert ez persze azt jelenti, hogy
nem körülöttem, az öregúr körül forog a naprendszer.
– Kissé bánatosan felnevetett. – Annál inkább szeret-
ném megköszönni neked, drága Claire, mindazt, amit
értünk tettél édesanyád halála óta. Ha nem léptél volna
akkor, alig tizennégy évesen olyan elszántan anyád he-
lyére, és nem gondoskodtál volna olyan nagy szeretet-
tel a testvéreidről, akkor nem is tudom, egyedülálló
apaként hogyan boldogultam volna.

– Főképp, hogy annyi hidat építettél! – kiáltott köz-
be az egyik nagybácsi, és mindenki felnevetett.

– Igaz – bólintott Gustave. – Claire tette lehetővé,
hogy dolgozzak, de ennél sokkal többet is: mindig
meghallgatta az ötleteimet, gondolataimat, nagyratörő
terveimet, pedig egy fiatal lánynak a sok szögfok, szél-

erőszámítás, építőanyag-ellenőrzés biztosan kicsit, nos, száraz lehetett.

– Dehogy, Papa – mondta Claire, és kacsintott. – Majdnem olyan izgalmas volt, mint Jules Verne kalandregényei, amiket úgy szeretek olvasni!

– Nocsak, nocsak! – kiáltott fel az egyik unokatestvére, harsány tetszést aratva.

Gustave előhúzott a mellényzsebéből egy kicsi, lila bársonnyal bevont ékszeres skatulyát.

– Mindezért, és mert egyszerűen te vagy a legdrágább teremtés számomra. Valami különlegeset akartam adni. – Átnyújtotta a skatulyát, és biztatóan bólintott. – Nyisd csak ki!

Claire kinyitotta a dobozát. Egy gyönyörű szép szív formájú, gyémántokkal kirakott aranymedál csillogott a bársonyon.

– Nyisd ki! – mondta Gustave türelmetlenül, mire Claire óvatosan kivette az ékszert, és felhajtotta a fedelét. Egy apró, finom tűzzománcképet talált benne, amit egy nemrég készült fényképükről mintáztak: Adi, Robert és ő maga volt rajta. A kép párizsi házuk kandallópárkányán is ott állt bekeretezve. Az apja nyakába borult.

– Köszönöm, Papa! Nagyon szép. Így mindig velem lesznek a szeretteim.

Gustave bólintott.

– És remélhetőleg én is, még ha nem is szerepelek a képen.

– Hát persze, Papa. – Pusztit nyomott az arcára. – Mindig a szívemben hordozlak. Azonkívül mindennap találkozunk.

Gustave bólintott.

– Nagyon hálás vagyok, Claire, hogy az esküvő után is egy fedél alatt lakhatunk Párizsban. Neked is köszönöm, Adi! – Megint barátságosan biccentett a veje felé. – Nagyon örülök, hogy átadtatok pár szobát a palotákban. Végtére is mi lenne egy hozzám hasonló idős emberrel család nélkül?

Claire megbökte az apja gömbölyű pocakját, amit, mint mindig, ezüstszürke mellény takart.

– Öregember? De Papa! Még nem vagy hatvanéves. És annyi minden vár még rád!

– Valóban – kiáltott fel néhány rokon –, valóban!

– Igazad van, drága Claire – nevetett fel Gustave vidáman. – De ma nem akarunk munkáról beszélni. Most ünneplünk! Gyertek, kedveseim, az asztalhoz, a kertbe! Terítve van a hosszú asztal a gyümölcsfák árnyékában, vár, hogy jókat együnk-igyunk, és beszélgessünk.

Nem kellett a vendégeknek kétszer mondani, kiözlöttek a szárnyas ajtón át a teraszra, ahonnan a völgyre és a tóra lehetett látni. Pár vitorlás hajó keresztezte

a vizet, egy kirándulógőzös sűrű füstfelhőket eregetett. A túlparti hegyeket könnyű felhőfoszlányok fedték.

Claire letette a medált, és Adival meg Robert-rel a családja után sétált. Mélyen beszívta a jó hegyi levegőt, élvezte, ahogy a magas fű zizeg a talpa alatt. Ezt a hangot Párizsban nélkülöznie kellett. A kedvéért az apja itt, Vevey-ben is csak ritkán nyíratta a füvet, hogy megmaradjon az eredeti nyaralóhangulat, és a méhek és a bogarak is jól érezzék magukat.

Lejebb, a keskeny homoksávval szegélyezett tópart közelében Adi kerített egy napágyat Claire-nek és magának is, majd letelepedtek Robert-rel az egyik almafa árnyékában. Claire a hasára fektette a fiát, és a hátát simogatta, mire az rögtön békésen visszaaludt. A falusi templom harangjának kondulása visszhangzott a távolból. Adi magához vonta Claire szabad kezét, és megcsókolta.

– Annyira büszke vagyok rád! Olyan boldog vagyok, hogy te vagy feleségem.

Claire hátradőlt, tekintetét a férjén nyugtatva. *Milyen szép férfi* – gondolta, és pillantásával végigsimította sötét haját, okos, huncut szemét, nagy ívben görbülő száját, aminek csókjai éltették.

Csiripelő verébcapat szállt el a fejük felett az almafára. Adi hunyorgott, és lehunyta a szemét.

– Milyen volna, ha mindig itt pihennénk, és csak élveznénk az életet?

Claire nevetett, és elnézte, ahogy egy méh egy kék mezei virágra röppen.

– Sajnos erre nem sok esélyünk van, tekintve, amit a céggel terveztek!

– Arra az aprócska tervre gondolsz, arra a hüvelyknyi kis toronyra? – tréfálkozott Adi, és próbálta leplezni, hogy az Eiffel-cég ifjú főnökeként a projekt valószínűleg nem kis kihívás lesz számára.

Claire bólintott, és oldalra simította Robert selymes haját, mire a kisfiú még szorosabban hozzásimult, és felkuncogott álmában. *Istenem, milyen finom illata van!* Claire nem tudott betelni vele, beleszagolt a hajába.

– Intenzív hetek és évek lesznek.

– Ha egyáltalán megépítjük a tornyot. – Adi arca el-sötétült. – Jelenleg pár dolog ellenünk dolgozik.

Claire lehunyta a szemét. Valójában nem akart gondokkal és kihívásokkal foglalkozni ezen a szép napon. Azért jöttek, hogy együtt ünnepeljenek a családdal, és élvezzék a nyarat. Ez a dolguk!

Amíg csak lehet.

Hallották, hogy megzizzen a fű mögöttük, gyors léptek szelték át a rétet. Már fel is csendült az apja feszültséggel teli hangja:

– Nagyon sajnálom, hogy megzavarlak, de rémes táviratot kaptunk!

Claire és Adi felültek, és rémülten pillantottak rá. Robert hangos sírással ébredt.

– Pascal szívinfarktust kapott. Meg... – Gustave hangja elcsuklott. – Meghalt. – Könnyek szöktek a szemébe.

Claire azonnal átadta Robert-t Adinak, és felállt, hogy átölelje az apját. Pascal! Rettenetes! Apja személyi titkára olyan régóta dolgozott a cégnek. Húsz éve vállt vállnak vetve, nap mint nap. Pascal minden projektben részt vett, és magánemberként is levelezett Gustave-val. Bölcs tanácsadó volt, és állandóan szolgálatra kész, sűrű időszakokban akár éjszaka is. Ilyenkor az apja hívatta Pascalt, aki a feleségével nem messze lakott tőlük egy kis manzárdlakásban, és együtt megírtak egy feljegyzést vagy egy fontos levelet.

Pascal – nincs többé? Lehetetlen! Érezte, hogy az apja sír. Simogatta a hátát.

– A drága Pascal! – zokogott az apja. – Persze tudtam, hogy nem lesz örökké mellettem. Hiszen már a hatvanas évei közepén járt. Várható volt, hogy hamarosan nyugdíjba megy. De hogy így menjen el...

Claire a napágyhoz támogatta, és leültette, míg Adi Robert-rel bement a házba. Az apja mögé állt, és a vállára tette a kezét.

Együtt nézték, ahogy a nap ereszkedik, majd lemegy a tó túlsópartján magasodó hegyek mögött.

Claire éjjel nem tudott aludni. A hatalmas ezüst telihold sugara egyenesen az ágyára vetült a felhőtlen égről. Túl meleg és fülledt volt a levegő a szobában, de amúgy sem nyugodott volna meg könnyen aznap. Megbizonyosodott róla, hogy Adi és Robert alszanak, és kilopakodott a szobából – mint oly sokszor gyerek- és bakfiskorában. Ki a vevey-i nyaraló kertjébe, hogy beszívja a friss hegyi levegőt, és nézze a csillagokat.

Hálóingben nyitotta ki a verandaajtót, és kisurrant a ház mögé. A csillagokat elsápasztotta a hold, olyan erővel fénylett. Folytatta útját hegynek fel a keskeny erdei ösvényen, a pajta mögött a tenispálya felé. Biztos megnyugtatja, ha ütöget párat. Kivette az egyik ütőt a pálya szélén aládából, és felállt a pajtával ferdén szembe, hogy a falnak üthesse a labdákat. Tiszta erőből.

Hogy lehet ilyen gonosz az élet, hogy elragadja mellőlük Pascalt? A drága Pascalt, a cég lelkét? A halála mély seb a cég életében. És a családjában is.

Bumm, a labda a falnak vágódott, és Claire érezte, mennyire jólesik a fizikai terhelés. Jobb karjában megfeszültek az izmok fodros hálóinge alatt. Bumm! Mitvők legyenek? Hogy talál az apja olyan alkalmazottat, aki annyira tökéletes, mint Pascal, aki ráadásul nagyvonalú, önfeláldozó barát is volt?

– Claire! – hallotta hirtelen a testvére hangját. Valentine fordult be a pajta sarkán, szintén hálóingben, hosszú haja koszorúba fonva. – Adj nekem is egy ütőt! Képtelenség aludni. – Mielőtt Claire válaszolhatott volna, már bele is túrt a ládába, és kiszolgálta magát.

– Próbáljunk meg játszani egyet, nem? – kérdezte Claire, cseppet sem csodálkozva húga felbukkanásán. Nem először töltötték a tenispályán a nyári éjszakát, ha kínozták őket a szúnyogok, vagy túl fülledt volt a levegő.

– Szerva? – kérdezte Valentine, és válasza sem várva elütötte a háló felett az első labdát, ami a holdfényben óriási szentjánosbogárnak látszott.

A következő percekben koncentrálna, keményen játszottak, csorgott az izzadság a nyakukon a hálóing alatt. Míg Valentine hirtelen el nem kapta a labdát, a háléhoz lépett, és bejelentette:

– Férjhez megyek.

Claire leengedte az ütőt, és szintén a háléhoz lépett:

– Micsoda?

– Férjhez megyek – ismételte Valentine, mintha ez teljesen nyilvánvaló volna, de Claire még mindig nem fogta fel.

– Hiszen meséltem neked gróf Piccioniról – kezdett bele a húga komolyan, és közben az ütő húrjaival játszott.

Claire elkapta a kezét.

– Ne csináld, tönkremegy!

Valentine a szemét forgatta, de abbahagyta.

– Maradjunk mindig jól neveltek, és őrizzük meg tartásunkat, igaz? – Válaszra sem várva visszatért az eredeti témára. – Megértetted egyáltalán, amit mondtam?

Gróf Camille Piccioni. Claire lassan bólintott. Ez az olasz gróf nem olyan régóta időzött Párizsban, és Adi klubján keresztül került a társaságukba. Az elegáns, nagyon bájos gróf Umbriából származott. Claire-nek nem tűnt fel, hogy a gróf különösebben sokat foglalkozna Valentine-nel, amikor nemrég együtt ebédeltek egy barátjuknál.

– Honnan veszed, hogy meg akar házasodni? – kérdezte óvatosan, és elvette a hűgától az ütőt, hogy visszategye az övével együtt a ládába.

– Nemsokára meg fog kérni, érzem – mondta határozottan Valentine, és biccentett.

– Miért vagy ebben olyan biztos? – Claire egyre nyugtalanabb lett. Remélhetőleg ez a fiatalember rendszeren viselkedett a kishűgával!

– Ahogy rám néz, és a koncerten, amelyiken nem voltak ott Adival, megfogta a kezem.

Az ég szerelmére, remélhetőleg senki sem látta!

– De Valentine, tudod, hogy óvatosnak kell lenned. Ne keveredj veszélyes helyzetbe, hallod? – Nyomatékosan a testvérére nézett.

A holdfény puha fénnel vonta be a húga mosolygó arcát.

– Elmegyek vele az olasz birtokára. Már el is kezdtem olaszul tanulni: *Buongiorno. Arrivederci. Grazie* – ejtette ki ízesen a szavakat.

– Valentine, szerintem...

A húga arcáról egyszeriben leolvadt az álmodozó mosoly, és végigmérte Claire-t.

– Megint csak a veszélyekre gondolsz, ugye? Nem hiszel nekem. Pedig tudd meg: így lesz! Olasz grófné leszek. És végre én is emelem a család hírnevét. Akkor Papa rám is büszke lesz, nem csak rád.

– De... – Claire megrémült. – De hát ez nem igaz, mindannyiunkat nagyon szeret!

– De téged jobban! – Valentine elfintorodott. – A nagyszerű Claire, a nagytestvér. A család megmentője, bla, bla, bla!

– Valentine, kérlek... – Claire el akarta kapni a karját, és megmondani, hogy ez egyáltalán nem igaz. A húga azonban felpattant, és indulni készült.

– Nehogy elrontsd a gróffal a dolgomat, értetted? Annyira okos és bájos, és *bello*. – Megint azzal az üdvözült arckifejezéssel mosolygott. – *Buona notte!* – lehelte a válla felett, és eltűnt.

Claire ottmaradt a fűvön a háló mellett. Eddig nem tudta, hogy Valentine féltékeny rá. Az isten szerelmére! Vajon a többi testvére is? Elhatározta, hogy

alkalomadtán beszél az apjával a problémáról. Láta,
hogy az ezüst hold eltűnik a felhők mögött. A közeli
erdőben lakó macskabagoly rikoltása kísérte vissza az
ágyba.